

illojalt overfor Arbejdsspørgsmaalet i og for sig. Det, jeg omtalte, var, om det kunde tillades, at den højtærede Statsminister brugte Kongens Navn i det Forhold, der her er Tale om, og jeg understregede, idet jeg i øvrigt drog en Sammenligning med den højtærede Forsvarsministers Stilling til Forsvarslovene, at ingen kunde være blind for, at Socialdemokratiet ikke ønskede som Statsoverhoved at have en Konge, og ud fra denne specielle Betragtning vil jeg hævde, at den siddende Regering maa have det Ansvar ikke at bruge Kongens Navn uden at være nogenlunde sikker paa, at det kan bruges med Nytte. I det givne Tilfælde, hvor det blev brugt, kunde det ikke bruges med Nytte, idet det viste sig, at det Ønske, som Kongen havde om at faa Fred — et Ønske, som vi, naar vi staar overfor det som et isoleret Ønske, naturligvis alle sammen i dette Land maa have, hvad enten vi er Arbejdere eller Arbejdsgivere —, ikke fik den Virkning, det burde have, naar det skulde bruges. Og det er derimod, jeg mener, man har Ret til at vende sig, og det i ganske særlig Grad, fordi vi jo ved, at den siddende Regering ikke ønsker at opretholde det Statsoverhoved, vi nu en Gang har.

Men jeg udtalte yderligere en Ting om dette Forhold, og det er en Ting, der ikke for mig har mindre Realitet, nemlig at det efter min Mening var beklageligt, at den højtærede Statsminister paa et Tidspunkt, hvor man indenfor Hovedorganisationerne forhandler om Fred, efter hvad der staar i Bladene, gaar ud og hævder som sin Opfattelse, at den ene Part har Ret og den anden Uret. Jeg mener, at der kommer et Tidspunkt, hvor en Regering maa være saa lidt partisk som muligt, maa stræbe i hvert Fald udadtil at indtage en neutral Stilling. Det mener jeg ikke, den højtærede Statsminister har gjort i det foreliggende Tilfælde, og det beklager jeg.

**Røde:** I sin Tale kom det ærede Medlem Hr. N. Neergaard ved en Afbrydelse til at fremsætte en virkelig opmuntrende Bemærkning. Det ærede Medlem talte om, da han havde fremsat Forslag om visse Indtægtslove, som skulde anvendes til Tilbagebetaling af Gæld, og sagde, at han vilde have — altsaa: vilde have — gjort dette; saa gentoges dette Ord: Ja vilde have! hvortil det ærede Medlem med virkelig dyb Følelse af at blive angrebet uretfærdigt sagde: Ja, men jeg kan da ikke gøre for, at jeg ikke kunde faa disse Forslag gennemført her i Folketinget!

Naar man nu husker alt, hvad det ærede Medlem havde sagt i Forvejen om de Nederlag, som den høje Regering havde forskaffet sig ved ikke at kunne faa gennemført den ene eller den anden Ting, navnlig ikke i Landstinget, saa kom denne Bemærkning om, hvad en Regeringschef er udsat for, virkelig højst oplivende, og i det hele taget var det ærede Medlems Tale af den Art, at den sagde, at naar en Ting ikke lykkes for ham, saa er det Udtryk for maaske endogsaa Styrke hos ham, i alt Fald er det kun Udtryk for hans Omgivelseres Ondskab; men naar det ikke lykkes for en anden Regering, er det Udtryk for dens Svaghed og Planløshed. Nogen rigtig ligelig Fordeling af Anerkendelse og Straf gør det ærede Medlem sig ikke til Talsmand for.

Det ærede Medlem maatte jo ogsaa erkende, at der strandede Forslag for ham i hans Regeringsperiode, men, sagde han, det var dog kun nogle ganske enkelte, alt, hvad vi i vor Trontale havde fremført, det blev dog gennemført, saa godt som alting, i Løbet af denne Periode. Ja, men det ærede Medlem maa dog erindre, at der er en grundlæggende Forskel paa hans Regeringsperiode og paa alle Regeringsperioder, der har været baade før og efter ham, nemlig, at han er den eneste Statsminister, som har siddet med et kongruent, ensartet Flertal i begge Ting. En saa enestaaende Tilværelse har ingen Statsminister før eller efter ham haft, før i alt Fald ikke i Menneskealder. Det gjorde det selvfølgelig muligt for ham at gennemføre paa en ganske anden Maade, hvad han planlagde, end det er muligt for en Regering, der først skal tilvejebringe et Flertal i det ene Ting og derefter staar med et modsat Flertal, som det skal vinde for Sagen, i det andet Ting. Nu paa et Tidspunkt, da vi er saa uhyre langt fra Valget, som vi er i Øjeblikket, kunde det dog ikke være urimeligt at drøfte disse Ting med en nogenlunde retfærdig Afvejning af Forholdene. Senere kan det naturligvis blive ganske ugørligt.

I det ærede Medlems Skildring af det Neergaardske Ministeriums Stilling til Valutaordningen var der ogsaa særdeles interessante Momenter. Nu forkyndes det her helt og klart, at det daværende Ministeriums Politik var Diskontoforhøjelses- og Kreditindskrænkningspolitikken. Det var deres Indsats i Valutaspørgsmaalet. Nu kan jeg ikke erindre, at Venstre i Tiden før det sidste Valg gik ind med en saadan ligefrem Glød for disse to Midler til at tilvejebringe Valutastabilitet, som det ærede Medlem